ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Η. HERNANDEZ CATA

Ο ΝΕΟΣ ΙΟΥΔΑΣ

Ὅταν ἔχασε καὶ τὰ δυὸ τελευταῖα του χιλιάρικα, ὁ μαρκήσιος Βέρντες, στάθηκε μιὰ στιγμή, κατάχλωμος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάνω στὸ πράσινο τραπέζι, λὲς καὶ δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν εἶχε πειὰ πενταρα. Ὁ πυρετός, ἡ ἀγωνία, ὁ φόβος, εἶχαν στεγνώσει τὰ χείλη του καὶ τὸν εἶχαν ἐκμηδενίσει. Κι' ὅμως, ὅταν εἶδε ὅτι τὸν κιττοῦσε ὁ κόσμος, χαμογέλασε καὶ πῆγε νὰ καθήσῃ στὸ καπνιστήριο τῆς Λέσχης, ὅπου εἶδε ἀμέσως τὸν Καίσαρα Ὄλμος νὰ ξεφυλλίζῃ κ' ἐκείνη τὴν παγερὴ ἀπάθειά του ἕνα εἰκονογραφημένο περιοδικό. Ὁ μαρκήσιος Βέρντες ἤπιε ἕνα οὔσκυ, ἔπειτα ἄλλο καὶ σὲ λίγο ξέχασε τὴ γκίνια του κι' ἄρχισε νὰ θυμώνῃ ξαφνικὰ μ' ἐκεῖνον τὸ ψυχρὸ ἄνθρωπο, ποὺ δὲν νοιαζόταν νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὴν τύχη του, ἂν καὶ τὸν εἶχε δῆ λίγη ὥρα πρὶν στὸ πράσινο τραπέζι. Τὸν εἶχε πάρει μιὰ λύσσα, μιὰ παράξενη λύσσα, νὰ τὸν χαστουκίσῃ, νὰ τὸν προσβάλῃ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔδωξε δυὸ - τρεῖς φορὲς κι' ἔπειτα, μὲ βραχνὴ φωνή, τοῦ εἶπε :

—Πῆγε ἔπαθα !...

—Μὰ τὸ βλέπω : Χάσατε πάλι, ὅπως πάντα... τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ, μὲ ἀπάθεια, ὁ Καίσαρ Ὄλμος.

—Ἤθελα νὰ ἤξερα γιατὶ τὸ λέτε αὐτὸ μὲ τόση ἀδιαφορία, μὲ τόση περιφρόνησι ! Μήπως ξέρετε τὸ ἀντικείμενον τῶν χαρτιῶν : Εἶσαστε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὰ ξέρουν ὅλα ;

—Μὰ γιατὶ θυμώνετε : ἔκανε μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια ὁ Καίσαρ Ὄλμος. Μήπως κερδίσατε ;

—Ὄχι, ὄχι ! Ἔχασα πάλι. Μά, ἀν....

—Χάσατε γιατὶ ἔτρεπε νὰ χάσετε, πιστέψτε με. Χάσατε πολύ ;

Ὁ μαρκήσιος Βέρντες ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω, μ' ἕναν ἀτελείωτο θαυμασμό, σφίγγοντας σπασμωδικὰ τὰ χέρια του.

—Ἔχασα ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα... ψιθύρισε μὲ τὴν ἴδια βραχνὴ φωνή. Ἕνα μίνα τώρα δὲν ἔκανα τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ χάνω. Τὴν περασμένη νύχτα ἔφυγα ἀπένταρος... Ναί, γιατὶ αὐτὲς ἡ τριάντα χιλιάδες φράγκα ποὺ ἔχασα σήμερα ἦσαν ξένες... Τί εἶχα δανεισθῆ... Καὶ ἐπειδὴ ἐσεῖς, Ὄλμος, εἴσαστε ἕνας σκεπτικιστής, ἕνας ἄπιστος, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νομίζει ὅτι τὰ ξέρει ὅλα, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν περιπετειά μου... Μὰ εἶνε ἀπαίσια, Ὄλμος, φρικτή, μακάβρια... Εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς ἱεροσυλίας ! Βέβαια, ἐσεῖς, ὁ ψυχρός, ὁ ἀπαθής, ὁ ἀδιάφορος, δὲν θὰ σκανδαλισθῆτε διόλου ἂν σᾶς τῶ ὅτι ἔπαιξα ἀπὸψε τὰ τριάντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα. Ὑπολογίστε τὸν τόκο τῶν εἴκοσι αἰώνων καὶ θὰ δῆτε ὅτι τὸ κάθε ἀργύριο ἔγινε ἀκριβῶς χιλιάρικο...

Ὁ μαρκήσιος Βέρντες στάθηκε μιὰ στιγμή, ἤπιε τὸ οὔσκυ του καὶ ρώτησε τὸν Καίσαρα Ὄλμος :

—Μὰ εἴσαστε στ' ἀλήθεια ἕνας σκεπτικιστής ; Δὲν πιστεύετε σὲ τίποτε ;

—Ναί, σὲ τίποτε ! ἔκανε ξηρὰ ὁ Καίσαρ Ὄλμος.

—Ἔ, τότε, πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν περιπετειά μου, τοῦ ἀπάντησε σαρκαστικὰ ὁ μαρκήσιος. Σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχω πειὰ στὴ ζωή. Ἀκοῦστε, λοιπόν : Ξέρετε τὸν Χάρρυ Σαλομών ; Εἶνε ἕνας Ἑβραῖος ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, βαθύπλουτος. Λανσάρει λεφτὰ στὴν καλύτερη ἀριστοκρατία τῆς Κούβας καὶ κάνει χρυσὲς δουλειές. Ὅταν πῆγα γιὰ πρώτη φορὰ σπίτι του, τοῦ εἶπα ὅτι ἤμουν κι' ἐγὼ Ἑβραῖος ἀπὸ τὴν Πορτογαλία... Δὲν ξέρω γιατὶ εἶπα τότε ψέματα. Ἐκεῖνος ὡστόσο μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ πίστεψε. Μοῦ δάνειζε λοιπὸν κάθε φορά, χωρὶς γκρίνιες καὶ μὲ τόκο ἀσήμαντο, ὅπως μοῦ ἔλεγε, ἂν ἔκανα τὴ σύγκρισι μ' ἐκεῖνον ποὺ ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δὲν ξέρω ἂν ἦταν ἀλήθεια. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω, εἶνε ὅτι ὅλη μου ἡ περιουσία βρίσκεται σήμερα στὰ χέρια του. Ἐμένα μοῦ ἔμενε μονάχα ὁ τίτλος τοῦ μαρκησίου. Μὰ ἂν δὲν μοῦ τύχαινε ἐκείνη ἡ περιπέτεια, θὰ εἶχα κερδίσει στὰ χαρτιά, θὰ εἶχα «φεφάρει». Ἄ ! Ἐσεῖς, Ὄλμος, δὲν πιστεύετε στὶς «κομπίνες» τοῦ παγνιδιοῦ ! Κι' ὅμως, χθὲς εἶχα βρῆ μιὰ «κομπίνα» ὑπέροχη !... Ἤρθα δῶ στὴ λέσχη, δίχως μιὰ πεντάρα, στάθηκα στὸ πράσινο τραπέζι κι' ἄρχισα νὰ παίζω «εἰκονικά», ἐφαρμόζοντας τὸ σύστημά μου... Ἦταν ἀπίστευτο ! Ἂν ἔπαιζα στ' ἀλήθεια, θὰ κέρδιζα 190.000 φράγκα ! Προσέξτε ! Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν βγῆκε σκάρτη ἡ «κομπίνα» μου !... Ἔφυγα λοιπὸν σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ λέσχη κι' ἔτρεξα στὸ σπίτι τοῦ Ἑβραίου. Μὰ ἦταν ἀργὰ καὶ φαίνεται πὼς πῆγα σ' ὄσχημη στιγμή, γιατὶ ὁ Χάρρυ Σαλομὼν πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ λύσσα του. Δὲν εἶχα δῆ ποτέ μου ἕναν ἄνθρωπο τόσο θυμωμένο... Καὶ βλαστημοῦσε... Μοῦ εἶπε τότε ὅτι τὸν εἶχε κοροϊδέψει κάποιος κι' ὅτι θὰ τοῦ τὸ πλήρωνε ἀκριβά..

»—Σ' ἐσᾶς, μοῦ εἶπε χαμογελώντας, μπορῶ ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, γιατὶ ἐσεῖς μὲ καταλαβαίνετε...

»Ἔπειτα μοῦ ἔρριξε μιὰ δύσπιστη ματιὰ καὶ μὲ ρώτησε ἀπότομα :

»—Πόσα θέλεις ;

»Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ μοῦ μιλοῦσε στὸν ἑνικό. Ἐγὼ ὡστόσο συλλογιζόμουν τὴν «κομπίνα» μου καὶ τοῦ εἶπα πόσα ἤθελα. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ χαϊδεύῃ τὴ φαλάκρα του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῆ κάτι :

»—Τριάντα χιλιάδες φράγκα, τριάντα χιλιάδες φράγκα... ψιθύριζε μηχανικά. Ἔ, ναί ! Θὰ σοῦ τὰ δώσω... Ἐσένα δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ τίποτε... Θὰ σοῦ τὰ δώσω ἔτσι... δίχως ἀποδεῖξι, σὰν νὰ εἴμαστε ἀδέλφια. Γιατί κι' ἐσὺ εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς δικαίους, ποὺ περμένουν, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ξέρουν πὼς θἄρθῃ ὁ ἀληθινὸς Μεσσίας, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πιστεύουν ὅτι ὁ ἄλλος ἦταν ἕνας ψεύτης, ἕνας τρελλός... Ἔλα !

»Κι' ὁ Χάρρυ Σαλομὼν ἄνοιξε τὴν κάσσα του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα τριάντα χιλιάρικα κολλαριστά. Ἔπειτα μὲ πῆγε σ' ἕνα ἀπόμερο δωμάτιο κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα ντουλάπι ἕναν μεγάλο Ἐσταυρωμένο. Μέσα στὸ μισόφωτο, ὁ Χριστός, ὅπως ἦταν ἔτσι σὲ φυσικὸ μέγεθος, ξεχώριζε καθαρὰ πάνω στὸ σταυρό... Ὁ Χάρρυ Σαλομὼν τὸν ἔστησε μπροστά μου καὶ μὲ τ' ἄλλο χέρι μοῦ ἔδειξε τὰ τριάντα χιλιάρικα. Μὰ πρὶν μοῦ πῆ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε, μοῦ μίλησε γιὰ τὴν «κομπίνα» μου, γιὰ τὰ πιθανὰ κέρδη μου στὰ χαρτιά, κι' ὅταν εἶδε τὰ μάτια μου ν' ἀστράφτουν ἀπὸ τὴ μανία τοῦ παγνιδιοῦ, μοῦ εἶπε :

»—Νά, ἐδῶ ἔχεις ὅ,τι χρειάζεσαι... Πάρε τα καὶ πλήρωσέ με ὅποτε θελήσεις, ὅταν «φεφάρεις», ὅταν κερδίσεις περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔχασες.

»Ἐγὼ ἔτρεμα, ἔτρεμα σύγκορμος, γιατὶ προαισθανόμουν τὸ λόγια, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ προφέρῃ :

»—Ἕνα μόνο σοῦ ζητῶ, γιατὶ μὲ κοροϊδεψαν μιὰ φορά : Δεῖξε μου ὅτι εἶσαι Ἑβραῖος, ράτισε τὸν ψεύτη, τὸν τρελλό, τὸν ψευτομεσσία.... νά, ἔτσι... ὅπως τὸν ραπίζω ἐγώ ! Κι' ἔπειτα, πήγαινε νὰ δοκιμάσῃς τὴν τύχη σου...

Ὁ μαρκήσιος Βέρντες ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ σώπασε. Ὕστερα, μὲ τνιγμένη τὴν ἀνάσα, κύτταξε λοξὰ τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ τοίχου.

Νά, ἦταν ἡ ἴδια ὥρα... ψιθύρισε μὲ φρίκη. Θυμᾶσαι καλά !... Ἦταν δύο καὶ τέταρτο...

Ὁ Καίσαρ Ὄλμος, ψυχρός ὅπως πάντα, τὸν ρώτησε :

—Λοιπόν ;

Ἤμουν τρελλός ! στέναξε ὁ μαρκήσιος. Ὅλα γύριζαν τριγύρω μου. Σήκωσα τὸ χέρι καὶ ράπισα μιά, δυό, τρεῖς φορές... Μοῦ φάνηκε τότε ὅτι ὁ Χάρρυ Σαλομὼν ἔκανε νὰ μὲ φτύσῃ, μὰ δὲν τόλμησε...

Ὁ μαρκήσιος στέναξε πάλι καὶ κυττάξε στὰ μάτια τὸν Καίσαρα Ὄλμος.

—Ἂν μοῦ ἔδινε περισσότερα...., εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κέρδιζα. Μὰ μοῦ ἔδωσε μόνο τριάντα χιλιάρικα. Ἔχασα λοιπὸν πάλι. Ἀπόψε ἔχασα καὶ τὰ δύο τελευταῖα χιλιάρικα... Ἂν μοῦ ἔδινε περισσότερα, ἡ «κομπίνα» μου θὰ πετύχαινε καὶ τώρα δὲν θὰ πήγαινα ἐγὼ νὰ πινάξω τὰ μυαλά μου...

Ὁ Καίσαρ Ὄλμος ἄρχισε πάλι νὰ ξεφυλλίζῃ τὸ εἰκονογραφημένο περιοδικό. Κι' ὅταν ὁ μαρκήσιος Βέρντες ἔπαψε πειὰ νὰ πίνῃ καὶ σηκώθηκε νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, ἔχωσε τὸ δεξὶ του χέρι στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ μὴ σφίξῃ τὸ δικό του. Ὁ μαρκήσιος ἄγγιξε τὸ ἀπλωμένο χέρι του νὰ πέσῃ σὰν παράλυτο καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι, βγῆκε ἀπὸ τὸ καπνιστήριο.

Τὸ πρωὶ ὁ ὑπηρέτης του τὸν βρῆκε νεκρό, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

H. HERNANDEZ CATA

Ὁ πυρετός, ἡ ἀγωνία κι' ὁ φόβος, τὸν εἶχαν ἐκμηδενίσει.